

Νίκος Χριστοδουλίδης για την επέτειο της τουρκικής εισβολής: Δεν συμβιβάζομαστε με τη διχοτόμηση

/ [Επικαιρότητα](#)

Ο Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας [Νίκος Χριστοδουλίδης](#) είχε χθες κατ'ιδίαν συνάντηση με τον Πρωθυπουργό Κυριάκο Μητσοτάκη, ο οποίος έφτασε στην Κύπρο για να παραστεί στην εκδήλωση για καταδίκη της τουρκικής εισβολής που πραγματοποιήθηκε στο Προεδρικό Μέγαρο της Λευκωσίας.

Ο κ. Χριστοδουλίδης και η σύζυγος του κα Φιλίππα Καρσερά υποδέχθηκαν στις 7.45μμ τον Πρωθυπουργό της Ελλάδας και τη σύζυγο του Μαρέβα Μητσοτάκη, στο Προεδρικό Μέγαρο. Μετά την κατ'ιδίαν συνάντηση μετέβησαν στους κήπους του Προεδρικού Μεγάρου, όπου η Υφυπουργός Πολιτισμού κα Βασιλική Κασσιανίδου τους παρουσίασε το Συμμετοχικό Έργο Τέχνης ΝΗΜΑΤΑ με το οποίο μπορεί κάποιος να χαράξει τη πορεία που ακολούθησε η οικογένεια του στην ελεύθερη Κύπρο από τα κατεχόμενα, ως πρόσφυγες αμέσως μετά την τουρκική εισβολή.

“Οι πράξεις της Τουρκίας συνιστούν κατάφωρη παραβίαση του Διεθνούς και Ευρωπαϊκού Δικαίου, του Χάρτη του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, της κυριαρχίας, ανεξαρτησίας και εδαφικής ακεραιότητας της Κυπριακής Δημοκρατίας και αδιαμφισβήτητη παραβίαση των θεμελιωδών ελευθεριών και

ανθρωπίνων δικαιωμάτων όλων των Κυπρίων. Οι Κύπριοι είμαστε οι μόνοι πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης που δεν μπορούμε να απολαύσουμε όλα τα ανθρώπινα δικαιώματα της ελεύθερης διακίνησης, εγκατάστασης, εργασίας, της ιδιοκτησίας, τις βασικές μας ελευθερίες στο 37% της πατρίδας μας, στις πατρογονικές μας εστίες", είπε μεταξύ άλλων στην ομιλία του ο κ. Χριστοδουλίδης.

Ολόκληρη η ομιλία του Νίκου Χριστοδουλίδη

Πενήντα χρόνια μετά, η Ιστορία καταγράφει ότι το προδοτικό πραξικόπημα της Χούντας των Αθηνών και των εδώ συνεργατών της, που ανέτρεψε τον Πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας Αρχιεπίσκοπο Μακάριο, χρησιμοποιήθηκε ως πρόσχημα από την Άγκυρα, για να εισβάλει στην Κύπρο, διαπράττοντας ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα στη σύγχρονη μεταπολεμική Ιστορία της Ευρώπης και υλοποιώντας έναν πάγιο τουρκικό στόχο, αυτόν της διαίρεσης και της δημογραφικής αλλοίωσης πέραν του ενός τρίτου της πατρίδας μας.

Ο πόνος από τα μαύρα γεγονότα του καλοκαιριού του 1974 και οι θύμησες θυμού, ντροπής και απελπισίας παραμένουν όλα άσβεστα και γυροφέρνουν στη σκέψη, σαν χιλιάδες μέλισσες γύρω από το κουφάρι του τραγικού βασιλιά της Σαλαμίνας Ονήσιλου.

Μοιραία οι μνήμες ξαναζωντανεύουν κάθε καλοκαίρι στο άκουσμα των σειρήνων του πολέμου, μαζί με ρίγος συγκίνησης και μιας -δύσκολης να την περιγράψεις με λόγια- έντονης ανησυχίας για τον χρόνο που περνά χωρίς επιστροφή, χωρίς δικαίωση. Μνήμες όλων, ζώντων προσφύγων, νέων γενιών, θύμησης και τιμές για όλους όσοι ηρωικά ή εντελώς άδοξα χάθηκαν ή υπέφεραν από τον τουρκικό κατοχικό στρατό και υποφέρουν ακόμη από την κατοχή.

Η σκέψη μας πάντα στις μανάδες με τα μαύρα στα οδοφράγματα μέρες και χρόνια ατέλειωτα, στο κλάμα, στα λεωφορεία, με τα οποία δεν επέστρεψαν όλοι, στη βοήθεια που δεν ήρθε ποτέ, στα σπίτια μας, που ο προδομένος και άνισος πόλεμος μάς ανάγκασε να εγκαταλείψουμε, στα ατέλειωτα γιατί «μας τους έφερε η αγαπημένη θάλασσα της Κερύνειας».

Περιμένοντας καρτερικά, όλοι μας στρέφουμε το σκυμμένο κεφάλι στον βουβό Πενταδάκτυλο με την παράνομη σημαία, στην Κερύνεια, στην Αμμόχωστο, στη Μόρφου, στην Καρπασία, στα Μαρωνίτικα χωριά μας, από άκρη σε άκρη της Κύπρου, που στερείται μισό αιώνα ελευθερίας.

Αδυσώπητα κυνική η μνήμη, μας μεταφέρει στο τραγικό εκείνο θέρος του 1974, που στιγμάτισε τις ζωές όλων των Κυπρίων, μαζί και το μέλλον της πολύπαθης πατρίδας μας. Που καθόρισε την ιστορική εξέλιξη του λαού και της κοινωνίας μας, σε κάθε της φάσμα, με διχοτομικές γραμμές και συρματοπλέγματα, που χαράχθηκαν και παγιώθηκαν ενάντια στη βούληση και στα οράματά μας.

Πριν από 50 χρόνια, η Τουρκία εισέβαλε στην Κύπρο, χαράζοντας κατά τρόπο ιταμό την Ιστορία του τόπου, μαζί και του λαού του. Τραγικοί γονείς που έχασαν παιδιά, μάνες που έχασαν γιους, μικρά παιδιά που απώλεσαν πατεράδες, συγγενείς που σκορπίστηκαν, έχοντας χάσει τους δικούς τους στις μάχες ή στις στυγερές δολοφονίες, άνθρωποι που βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή για προάσπιση της Δημοκρατίας και φέρουν ακόμη, μισό αιώνα μετά, τα τραύματα στο σώμα από τις μάχες του πολέμου.

Μπροστά σε όλους αυτούς στεκόμαστε καθημερινά με δέος. Και ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ. Η φετινή μαύρη επέτειος, σηματοδοτώντας μισό αιώνα κατοχής και στέρησης των βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ελευθεριών μας, μοιάζει με βάρος ασήκωτο, αδικία που μας πνίγει κατάφορα, προκαλώντας συναισθήματα που πολύ δύσκολα μπορούν να περιγραφούν με λόγια.

Είναι πενήντα τα χρόνια και δυστυχώς είναι αδιανόητα πολλά. Μια ολόκληρη γενιά, η δική μου γενιά, αυτή των παιδιών του πολέμου, γεννήθηκε και μεγάλωσε στην προσφυγιά, στην κατοχή, στην ωμή και σκληρή πραγματικότητα μιας Κύπρου διαιρεμένης διά της ισχύος των όπλων. Γεννήθηκε και μεγάλωσε με τον πόλεμο και τις τραγικές συνέπειές του, την κατοχή και την αποστέρηση των περιουσιών και των ελευθεριών μας.

Τα παιδιά του πολέμου, που χώθηκαν στην αγκαλιά της μάνας τους τις τραγικές εκείνες ημέρες του 1974, που έπαιζαν και μάθαιναν γράμματα στα αντίσκηνα και αναγκιάστηκαν σε προσφυγικούς συνοικισμούς, απέκτησαν πλέον τα δικά τους παιδιά, την τέταρτη γενεά προσφύγων, ποθώντας ακόμη τη μέρα της επιστροφής, νοιώθοντας αδικαίωτα και προδομένα. Ταυτόχρονα και η γενιά των παππούδων μας, που έφυγε χωρίς να ταφεί στα πατρογονικά χώματα και με ανεκπλήρωτη την επιθυμία της επιστροφής.

Είναι πολλές οι τραγικές συνέπειες της τουρκικής εισβολής και κατοχής, με καταστροφικές επιπτώσεις, που τραυμάτισαν βαθιά τη χώρα μας και συνεχίζουν

να αποτελούν τροχοπέδη ειρήνης, ασφάλειας, περαιτέρω ανάπτυξης και ευημερίας.

Είναι ασήκωτες οι ευθύνες όσων άνοιξαν τον δρόμο αλλά και όσων διέπραξαν την εισβολή και συντηρούν την κατοχή, επιχειρώντας μάλιστα τη νομιμοποίηση των παράνομων τετελεσμένων.

Μισό αιώνα μετά, η Τουρκία παραμένει ο εισβολέας και ο παρανόμως κατέχων του 37% της γης μας, ο υπεύθυνος βάσει όλων των αποφάσεων της διεθνούς κοινότητας για τη συνέχιση της παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων του συνόλου του κυπριακού λαού, Ελληνοκυπρίων, Τουρκοκυπρίων, Μαρωνιτών, Αρμενίων και Λατίνων, στην ίδια τους την πατρίδα.

Οι πράξεις της Τουρκίας συνιστούν κατάφωρη παραβίαση του Διεθνούς και Ευρωπαϊκού Δικαίου, του Χάρτη του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, της κυριαρχίας, ανεξαρτησίας και εδαφικής ακεραιότητας της Κυπριακής Δημοκρατίας και αδιαμφισβήτητη παραβίαση των θεμελιωδών ελευθεριών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων όλων των Κυπρίων. Οι Κύπριοι είμαστε οι μόνοι πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης που δεν μπορούμε να απολαύσουμε όλα τα ανθρώπινα δικαιώματα της ελεύθερης διακίνησης, εγκατάστασης, εργασίας, της ιδιοκτησίας, τις βασικές μας ελευθερίες στο 37% της πατρίδας μας, στις πατρογονικές μας εστίες.

Όλα όσα απαράδεκτα και καταδικαστέα βλέπουμε να διαδραματίζονται σήμερα στην Ουκρανία, στα οποία πολύ ορθώς αντιδρά με καταδικαστικό τρόπο η διεθνής κοινότητα, στα οποία η Κύπρος και η Ελλάδα βρίσκονται στη σωστή πλευρά της Ιστορίας, διαπράχθηκαν πριν από 50 χρόνια στην ευρωπαϊκή Κύπρο και κάθε μέρα βιώνουμε τις συνέπειές τους.

Αυτή είναι η ψυχρή ιστορική πραγματικότητα. Γι' αυτό και είναι αδήριτη η ανάγκη τερματισμού του σημερινού απαράδεκτου status quo και αποκατάστασης των βασικών ελευθεριών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων για όλους ανεξάρτητα τους Κυπρίους. Αυτό, εξάλλου, προστάζουν:

ο άδικος χαμός εκατοντάδων ανθρώπων και ο βίαιος ξεριζωμός δεκάδων χιλιάδων οικογενειών από τα σπίτια τους,

οι αγνοούμενοι, των οποίων η τύχη δεν έχει ακόμη διακριβωθεί, και τα παιδιά και τα εγγόνια τους που ακόμη περιμένουν,

οι εγκλωβισμένοι μας που παρέμειναν, παρά τις διώξεις, πιέσεις και τις συνεχείς προκλήσεις, στις εστίες τους,

η επονείδιστη καταστροφή της πολιτιστικής και θρησκευτικής μας κληρονομιάς, οι εκκλησιές, τα ιστορικά μας μνημεία, η φύση, οι τόποι μας.

Η πεντηκοστή επέτειος από το προδοτικό πραξικόπημα και τη βάρβαρη τουρκική εισβολή στην Κύπρο, προσφέρεται, με τον έντονο χρονικό συμβολισμό της, πέραν της καταδίκης, για συλλογικό προβληματισμό, εξαγωγή διδαγμάτων, αξιολόγηση της μέχρι σήμερα ακολουθητέας πορείας και καθορισμό αρχών, αξιών και θέσεων σε σχέση με τη διαχείριση της συνεχιζόμενης από το 1974 κατοχής μεγάλου τμήματος της επικράτειας ενός ανεξάρτητου και κυρίαρχου κράτους, της Κυπριακής Δημοκρατίας, μέλους του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών και κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το 1974 η πατρίδα μας, η Κυπριακή Δημοκρατία υπέστη ένα διπλό βιασμό που την τραυμάτισε, τη διαίρεσε, τη λύγισε, αλλά, παρά τις προσπάθειες κάποιων για αφανισμό της, δεν την κατέστρεψε.

Ναι, μετράμε φέτος πενήντα συναπτά τραγικά καλοκαίρια και πολλαπλές ανοικτές πληγές. Ενάντια όμως στις επιθυμίες και προσπάθειες κάποιων, μετράμε, την ίδια στιγμή, και πενήντα χρόνια, στα οποία ο Κυπριακός Ελληνισμός δεν συμβιβάστηκε, δεν παραιτήθηκε, δεν ξέχασε. Παρά τις δυσκολίες, τον πόνο, τα προβλήματα, δεν υποκύψαμε και δεν συνηθίσαμε. Πορευθήκαμε και αγωνιστήκαμε χωρίς να συμβιβαστούμε με την κατοχή. Ο Κυπριακός Ελληνισμός εργάστηκε σκληρά, πίστεψε σε αρχές και αξίες οικουμενικές, ανέδειξε και ενίσχυσε περαιτέρω την κρατική υπόσταση της Κυπριακής Δημοκρατίας, καταβάλλοντας συνεχώς προσπάθειες για τερματισμό της κατοχής και επανένωση της χώρας και του λαού της.

Χωρίς ποτέ να ξεχνά, ο κυπριακός λαός στάθηκε όρθιος, ανασύνταξε δυνάμεις, στέγασε προσωρινά τους εκτοπισμένους του, μεγάλωσε τα παιδιά του. Ο κυπριακός λαός δεν ξέχασε: καρτερεί, ελπίζει και αγωνίζεται.

Στέκομαι σήμερα μπροστά σας σε μια μαύρη επέτειο για την Κύπρο και για τον Ελληνισμό, μισό αιώνα μετά από την πιο τραγική και πιο ολέθρια στιγμή της νεότερης Ιστορίας τούτου του τόπου, ο πρώτος Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας που γεννήθηκε λίγους μόλις μήνες πριν από εκείνο τον μαύρο Ιούλιο και μεγάλωσε μαζί με τα άλλα παιδιά του πολέμου, της προσφυγιάς, του Δεν Ξεχνώ, της αδιάκοπης προσπάθειας για ευημερία, αλλά και της αναζήτησης του σωστού, του δίκαιου, της ελπίδας μετά από πολλές και συνεχιζόμενες απογοητεύσεις, που μεγάλωσε σε μια πατρίδα ακούγοντας πολλά ηχηρά συνθήματα, αλληλοκατηγορίες, αναφορές σε προδότες και πατριώτες, στημένες διαχωριστικές γραμμές ανάμεσά μας, με τον τόπο όμως να συνεχίζει να είναι υπό κατοχή.

Δεν είναι η ώρα για αποτίμηση της Ιστορίας. Δεν είναι η στιγμή για κριτική, για

αναφορά σε λάθη, σε καλούς και κακούς, σε πατριώτες και σε προδότες. Είμαι απόψε εδώ, πενήντα χρόνια από το μαύρο καλοκαίρι του 1974, για να τονίσω με τον πλέον emphaticό τρόπο ότι **ο δρόμος για εμένα, για τη δική μου γενιά, για τη γενιά της εισβολής, μία και μόνον κατεύθυνση έχει, διότι η μη λύση δεν είναι λύση, διότι δεν συμβιβάζομαστε με τη διχοτόμηση, διότι γνωρίζουμε πολύ καλά ποιος ευνοείται από το πέρασμα του χρόνου και τη στασιμότητα, διότι κύρια έγνοια και προτεραιότητά μου είναι ο τερματισμός της κατοχής, η απελευθέρωση και η επανένωση της πατρίδας μας. Και, ναι, με την απαιτούμενη πολιτική βούληση και σε πλήρη συντονισμό με την Ελληνική Κυβέρνηση στοχεύουμε σε μια λύση βασισμένη στα σχετικά ψηφίσματα των Ηνωμένων Εθνών και στο ευρωπαϊκό κεκτημένο. Παρά τις προκλήσεις, τις δυσκολίες, τις απογοητεύσεις, τον άνισο πολλές φορές αγώνα, πραγματικά πιστεύουμε ότι μπορούμε να βρούμε διεξόδους ακόμη και στα πιο ακανθώδη ζητήματα.**

Δεν υπάρχει για εμάς άλλη επιλογή από την προσήλωση στον τερματισμό της κατοχής και στην επανένωση της πατρίδας μας. Πρέπει να απαλλαγούμε από την κατοχή και τη διαίρεση, που διαβρώνουν τις δυνάμεις και τις δυνατότητες της Κύπρου για περαιτέρω πρόοδο και ευημερία, που ακυρώνουν το όραμα της ενιαίας, κοινής ευημερούσας πατρίδας, και δεν επιτρέπουν στη χώρα μας να αξιοποιήσει το σύνολο των δυνατοτήτων της. Και ο μόνος δρόμος, για να τα πετύχουμε, είναι η θωράκιση της διεθνούς υπόστασης της Κυπριακής Δημοκρατίας μέσω της ενίσχυσης όλων των παραγόντων ισχύος του κράτους, της οικονομίας, της κοινωνικής συνοχής και δικαιοσύνης, της στρατιωτικής αποτρεπτικής ισχύος, της ανάδειξης του ρόλου της Κύπρου ως πυλώνας ασφάλειας και σταθερότητας, με πράξεις και όχι με λόγια, στην τόσο σημαντική περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και της ευρύτερης Μέσης Ανατολής, η σωστή ανάγνωση των διεθνών εξελίξεων, η κατανόηση των γεωστρατηγικών ισορροπιών και ο ουσιαστικός ρόλος και λόγος εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Ο μόνος δρόμος, και είναι αυτός που ακολουθώ με συνέπεια και θα συνεχίσω ακούραστα να το πράττω, είναι ο δρόμος της προόδου, της συνεργασίας και της ειρήνης, ο δρόμος της συνέχισης κάθε προσπάθειας για διάρρηξη του αδιεξόδου και επανέναρξης των συνομιλιών το συντομότερο δυνατόν. Ζητούμενα είναι η απελευθέρωση και μια λύση που θα επανενώνει πραγματικά τη χώρα και τον λαό της μέσα σε συνθήκες δημοκρατίας, ασφάλειας, ίσων δικαιωμάτων και ευκαιριών για όλους τους νόμιμους κατοίκους της, μιας πραγματικής ειρήνης, προόδου και ευημερίας. Παρά τις δυσκολίες, τα προβλήματα, τις απογοητεύσεις, τις προκλήσεις, ακόμη και τις κατά καιρούς απειλές, όπως αυτές που ακούσαμε σήμερα από τον ηγέτη της κατοχικής Τουρκίας, δεν

συμβιβαζόμαστε με την κατοχή. Με διεκδικητικό ρεαλισμό, αποφασιστικότητα, επιμονή, χωρίς να μεμψιμοιρούμε, χωρίς εσωστρέφεια, χωρίς ηττοπάθεια συνεχίζουμε την προσπάθεια σε μια συνεχώς μεταβαλλόμενη διεθνή πραγματικότητα.

Όραμά μας -αισιόδοξο, ανθεκτικό και εφικτό- είναι η επίτευξη μίας βιώσιμης και λειτουργικής λύσης, που θα επανενώνει πραγματικά τον τόπο και τον λαό μας. Μια τέτοια λύση, μια τέτοια επιτυχία θα αποτελέσει κορυφαίο εθνικό επίτευγμα, θα είναι πρώτα και πάνω από όλα το βασικό συστατικό για ένα υγιές και ελπιδοφόρο μέλλον για τα παιδιά μας, σε μια σύγχρονη ευρωπαϊκή πατρίδα, χωρίς συρματοπλέγματα, στρατεύματα κατοχής και αναχρονιστικές εγγυήσεις. Ας στοχεύσουμε όλοι μαζί ενωμένοι σε αυτήν την επιτυχία και ας μην αναζητούμε νικητές και ηττημένους. Ενώσω υπάρχει κατοχή, ενώσω δεν υπάρχει λύση, είμαστε όλοι ηττημένοι, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι.

Δυνατά και ενωμένα, λοιπόν, πρέπει να στεκόμαστε όλοι σε αυτήν την αλήθεια και να την προβάλλουμε με τρόπο σαφή: προτεραιότητά μας είναι η λύση, η επανένωση, η ασφάλεια, η ευημερία όλων των Κυπρίων και διαμενοντών νομίμως στο νησί μας, και για όλα αυτά πρέπει μαζί, με σοβαρότητα να συνεχίσουμε τις προσπάθειες. Οτιδήποτε άλλο, πλην της επανένωσης, δεν διασφαλίζει τα συμφέροντα και το ειρηνικό μέλλον του Κυπριακού Ελληνισμού. Δεν χωράνε εκπτώσεις σε αυτήν την αλήθεια.

Σε αυτήν την προσπάθεια ένα αρραγές εσωτερικό μέτωπο είναι εκ των ων ουκ άνευ. Ειδικότερα στην παρούσα, κομβικής σημασίας συγκυρία, μισό αιώνα μετά την τουρκική εισβολή, γνωρίζουμε πολύ καλά και έχουμε βιώσει τις ολέθριες συνέπειες του εσωτερικού διχασμού, των άγονων αντιπαραθέσεων για εξυπηρέτηση σε κάποιες περιπτώσεις, δυστυχώς, άλλων σκοπιμοτήτων. Κανείς και τίποτα δεν είναι υπεράνω της πατρίδας και της ανάγκης διασφάλισης συνθηκών ασφάλειας και ευημερίας για εμάς και τα παιδιά μας.

Κύριε Πρωθυπουργέ της Ελλάδος, αγαπητέ μου Κυριάκο, η ιστορική παρουσία εσάς και της συζύγου σας, στη σημερινή επετειακή εκδήλωση, η πρώτη Έλληνα Πρωθυπουργού στην κορυφαία εκδήλωση καταδίκης της τουρκικής εισβολής του 1974, εξόχως τιμητική για την πατρίδα μας, τον θεσμό που εκπροσωπώ και τον κυπριακό λαό, αποδεικνύει προσωπικές ευαισθησίες, δείχνει πολιτικές, εθνικές προτεραιότητες, εμπεριέχει όχι απλώς συμβολισμούς αλλά ουσιαστικά μηνύματα που προσλαμβάνω με ιδιαίτερη εκτίμηση και που μας δίνουν δύναμη και ενθάρρυνση. Ειλικρινά σας ευχαριστώ, όχι μόνο για την παρουσία σας, αλλά και για την ουσιαστική και αποδοτική μεταξύ μας συνεργασία, που τη χαρακτηρίζει, ενδεχομένως για πρώτη φορά σε τέτοιο βαθμό, απόλυτη ειλικρίνεια, ρεαλισμός και

αλληλοσεβασμός. Είμαι σίγουρος ότι το εισπράττετε και εσείς πως αυτά τα συναισθήματα εκφράζουν το σύνολο του Κυπριακού Ελληνισμού, που σας υποδέχεται με μεγάλη συγκίνηση.

Και θέλω σήμερα, φίλε Κυριάκο, να αποτίσω ενώπιον σου και όλων των Ελλήνων αξιωματούχων που παρίστανται, φόρο τιμής στους Ελλαδίτες αδελφούς μας, που έπесαν μαχόμενοι με ανδρεία και αυταπάρνηση για προάσπιση της ανεξαρτησίας, της κυριαρχίας και της εδαφικής ακεραιότητας της Κυπριακής Δημοκρατίας, αφήνοντας την τελευταία τους πνοή εδώ, στην ακριτική Κύπρο. Εκφράζω την ευγνωμοσύνη της Πολιτείας και σύμπαντος του Κυπριακού Ελληνισμού για τη θυσία και την προσφορά τους, καθώς επίσης σε όλους τους Ελλαδίτες, οι οποίοι αγωνίστηκαν για την απόκρουση της ιταμής Τουρκικής Εισβολής.

Θέλω, ταυτόχρονα, κύριε Πρωθυπουργέ, να εκφράσω τη γνήσια ευγνωμοσύνη του Κυπριακού Ελληνισμού για την έμπρακτη και σταθερή συμπαράσταση και στήριξη, που η Ελλάδα και ο αδελφός ελληνικός λαός προσφέρουν κατά τα 50 αυτά χρόνια στον αγώνα του για επιβίωση, ανάπτυξη και δικαίωση. Η συμπαράσταση και η στήριξη αυτή αποτελούν το ισχυρότερο και συμπαγέστερο θεμέλιο του αγώνα που διεξάγουμε. Γνωρίζουμε πάρα πολύ καλά ότι μια ισχυρή Ελλάδα είναι ένας ισχυρός σύμμαχος της Κυπριακής Δημοκρατίας, είναι ένας πόλος σταθερότητας και ασφάλειας στην Ανατολική Μεσόγειο.

Υπό το βάρος της καταστροφής του 1974, της μεγαλύτερης τραγωδίας του Ελληνισμού μετά το 1922, η μικρή και καθημαγμένη Κύπρος, με τη στήριξη της Ελλάδος, αποδέχθηκε τη λύση της διζωνικής δικοινοτικής ομοσπονδίας με πολιτική ισότητα, σύμφωνα με τις σχετικές αποφάσεις των Ηνωμένων Εθνών, τις αρχές και τις αξίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το κοινοτικό κεκτημένο. Επρόκειτο για έναν ιστορικό συμβιβασμό, που μέχρι σήμερα ορίζει την πολιτική της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ελλάδος, αλλά και της διεθνούς κοινότητας στο σύνολό της για την επίλυση του Κυπριακού Προβλήματος.

Στα 50 χρόνια από το 1974, η Τουρκία και η εκάστοτε ελεγχόμενη και καθοδηγούμενη από την Άγκυρα ηγεσία των Τουρκοκυπρίων δεν επέδειξαν, δυστυχώς, την απαιτούμενη βούληση, την ετοιμότητα για έναν έντιμο συμβιβασμό, που θα οδηγούσαν στην επίτευξη της πολυπόθητης λύσης. Αντίθετα, επέμειναν σταθερά και αδιάλλακτα σε λογικές άμεσης ή έμμεσης αναγνώρισης των τετελεσμένων της εισβολής και της συνεχιζόμενης κατοχής, με πιο πρόσφατη τη θέση για κυριαρχική ισότητα και τη λύση των δύο κρατών. Επαναλαμβάνω και σήμερα emphaticά ότι η ελληνοκυπριακή πλευρά παραμένει προσηλωμένη στη συμφωνημένη στο πλαίσιο των Ηνωμένων Εθνών μορφή λύσης και είναι πανέτοιμη να εμπλακεί σε ουσιαστικές διαπραγματεύσεις για την επίτευξη μιας βιώσιμης και λειτουργικής λύσης.

Πραγματικά πιστεύω ότι στο πλαίσιο των συνομιλιών, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, μπορούμε να πετύχουμε την πολυπόθητη επανένωση. Η Κυπριακή Δημοκρατία είναι κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και θα συνεχίσει να είναι και μετά από μια ενδεχόμενη λύση, και η [Ευρωπαϊκή] Ένωση έχει τα εργαλεία, έχει τις απαντήσεις, σε όλα τα δύσκολα θέματα των διαπραγματεύσεων. Την ίδια στιγμή, όμως, επιθυμώ να ξεκαθαρίσω προς πάσα κατεύθυνση ότι υπάρχουν όρια στις υποχωρήσεις και στον συμβιβασμό που μπορούμε να αποδεχθούμε. Όπως προανέφερα, η Κυπριακή Δημοκρατία είναι

κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κανείς δεν πρέπει να αναμένει ότι θα συμπράξουμε σε μια ψευδεπίγραφη και θνησιγενή διευθέτηση, που θα ισοδυναμεί με δύο κράτη ή δεν θα μπορεί να λειτουργήσει ή δεν θα επιτρέπει στο σύνολο των πολιτών της Κυπριακής Δημοκρατίας να απολαμβάνουν βασικά ανθρώπινα δικαιώματα.

Τη γεωγραφία ούτε την ορίζουμε, ούτε μπορούμε να την αλλάξουμε. Ούτε και τους παράγοντες ισχύος των τρίτων. Μπορούμε όμως και οφείλουμε να συνεχίσουμε να προσπαθούμε, αξιοποιώντας και ενισχύοντας τα εργαλεία που διαθέτουμε, συμβάλλοντας στη διαμόρφωση των συνθηκών, μέσα από τις οποίες η Κύπρος θα γίνει στην ολότητά της, επανενωμένη, τόπος σταθερότητας, ασφάλειας, ευημερίας και πραγματικής ειρήνης.

Το 1953 ο Γιώργος Σεφέρης έγραφε προφητικά στο εμβληματικό ποίημά του «Σαλαμίνα της Κύπρος», ωσάν να απαντούσε στις προθέσεις των ηγετών της Τουρκίας ότι «Η γης δεν έχει κρικέλια για να την πάρουν στον ώμο και να φύγουν... Και τούτα τα κορμιά πλασμένα από ένα χώμα που δεν ξέρουν, έχουν ψυχές. Μαζεύουν σύνεργα για να τις αλλάξουν, δε θα μπορέσουν· μόνο θα τις ξεκάμουν αν ξεγίνουνται οι ψυχές».

Οι ψυχές, όμως, δεν ξεγίνονται. Όπως δεν ξεγίνεται η Ιστορία, ο πολιτισμός, η ταυτότητα αυτού του πολύπαθου τόπου, της Κύπρου, που θα ευλογηθεί και θα δει καλύτερες ημέρες, όπως αξίζει στη χώρα ολόκληρη και στους νόμιμους κατοίκους της.

Σας ευχαριστώ όλες και όλους για την παρουσία σας σήμερα στο Προεδρικό Μέγαρο, σε αυτήν την επετειακή εκδήλωση, που ενισχύει τα μηνύματα καρτερίας, αγωνιστικότητας, ελπίδας με μοναδικό στόχο την επίλυση του κυπριακού την επανένωση της πατρίδας μας. Η παρουσία σας κύριε Πρωθυπουργέ, φίλε Κυριάκο, πέραν των όσων έχω προαναφέρει, ενισχύει και ένα αίσθημα που κουβαλώ έντονα από τα εφηβικά μου χρόνια: Η Κύπρος δεν κείται μακράν όσο είναι στις καρδιές των Ελλαδιτών αδελφών μας.

Φωτογραφίες από rio.gov.cy